

suiker in het bloed, terwijl de glucosurie kan verminderen of geheel verdwijnen. Het ontstaan van oedemen kan daarbij het percentage der bloedsuiker doen dalen: de suiker gaat in de oedeemvochten over.

De phenolsulphophthaleïne-methode voor het functioneele nieronderzoek voldoet in deze proeven zeer goed en veroorlooft een beter inzicht in de verhouding van hyperglukaemie, glucosurie en nieraandoening.

G. J. VAN THIENEN.

Eigenschappen van de insluitsels van Doehle. — REHDER heeft de eigenaardige insluitsels in de leucocyten, door DOEHLE in 1912 ontdekt, opnieuw aan een onderzoek onderworpen. De oorspronkelijke opvatting van den ontdekker, dat deze insluitsels van groote diagnostische beteekenis zijn bij roodvonk, werd al spoedig weerlegd, want bij bijna alle infectieziekten worden deze vormsels gevonden. Alleen blijkt roodvonk zich naast longontsteking en vlektyphus te onderscheiden door vrij groote, veelvormige en scherp omgrensde insluitsels in groote hoeveelheid, terwijl bij tal van andere ziekten met koorts dergelijke vormsels voorkomen in kleiner aantal en meestal „atypisch”: kleiner en ronder van vorm.

REHDER bestudeerde de insluitsels hoofdzakelijk bij roodvonk. Reeds 5 à 6 uur na het ziek-worden vond hij de eerste „atypische” korreltjes, te beschouwen als insluitsels-in-wording, waarna ook spoedig duidelijker vormsels werden aangetroffen. Op den derden dag werden sommige insluitsels onscherp, wazig en troebel; schrijver besluit daaruit, dat zij een levensduur van ongeveer twee dagen hebben.

Hij meent, dat het protoplasma der bloedcellen de insluitsels vormt als een reactie op de toxinen, die door het ziektemakende agens worden afgescheiden. Indien deze toxinen echter krachtig op de leucocyten werken, blijft de reactie uit; zoo ontbreken de insluitsels o.a. bij de heftige, doodelijk verloopende roodvonkgevallen en bij de zware vormen van diphtherie. Ook gaf een doodelijke gift diphtherietoxine, bij een Guineesch biggetje ingespoten, geen cel-insluitsels; werd echter een kleinere gift ingespoten, dan werden „atypische” insluitsels waargenomen.

Na afloop van het koortstijdperk bij roodvonk verdwijnen de insluitsels snel; hetzelfde verschijnsel nam REHDER bij deze zieken waar, als inspuitingen met reconvalescentenserum waren verricht, die klinisch goed gevolg hadden gehad (*D. Archiv f. klin. Med.* Bd. 124, n°. 3 en 4.).

P. H. KRAMER.

De oorzaak der leukaemie. — Het schijnt, na vele mislukte pogingen, eindelijk gelukt te zijn, menselijke leukaemie op een dier over te enten. Bij een man van 21 jaar ontwikkelde zich in aansluiting van een trauma een acute leukaemie. Behalve een vergroting van alle oppervlakkige lymphklieren, een sterk gezwollen milt en lever en 590000 witte bloedlichaampjes, bijna uitsluitend uit groote lymphocyten bestaande, werd in het urinesediment xanthine gevonden. Tevens bestond links een pleuritis. Bij proefpunctie werd